

løse og for Samfundet være at foretrække for Understøttelse. Det maatte blot befrygtes, at Merudgiften vilde blive saa meget større til uproduktiv Virksomhed, at man forøgede Arbejdsløsheden i Stedet for at formindske den. Partiet ønskede nærmere Oplysninger, inden det tog afgørende Stilling. — *Kommunisterne* kunde ikke give deres Tilslutning til den Maade, hvorpaa man havde tænkt sig at gennemføre Arbejdet, idet Løven formodentlig skulde praktiseres saaledes, at Ikke-Forsørgere fik 2 Dages Arbejde om Ugen, Forsørgere med lille Familie 3 Dage og med stor Familie 4 Dage. Regeringen fastslog ved dette Forslag, at de arbejdsløse skulde holdes nede paa et absolut Eksistensminimum, som ikke maatte overskrides. — Ordføreren for *Det frie Folkeparti* hævdede, at en effektiv Løsning af Problemet kun kunde naas derved, at Erhvervslivet fik Betingelser for at betale en anstændig, ja, helst en høj Arbejdsløn, først og fremmest derved, at Hovederhvervet blev sat i Stand til at betale en god Løn til sine Arbejdere. — *Holstein* betegnede Forslaget som en Blankofuldmagt for Socialministeren til at skaffe Beskæftigelse. Han vilde ønske, at der maatte komme noget ud af Forslaget, men vel at mærke et Resultat, hvorved baade de tekniske og trafikpolitiske Hensyn blev honoreret paa en saadan Maade, at der tilvejbrogtes trafikale Reforme, som virkelig fik varig Betydning ud i Fremtiden. Tillige udtalte han Ønsket om, at Forslaget lønpolitisk maatte faa en saadan Form, at det ikke kom til at betyde, at Hovederhvervet fik endnu større Vanskeligheder end i Øjeblikket.

*Folketingets Udvalg* afgav Betænkning den 7. Maj, uden at der var opnaaet Enighed i Udvalget. Et *Flertal*, bestaaende af *Socialdemokraterne* og *Det radikale Venstre*, beklagede meget, at Bestræbelserne for at naa til Enighed var forblevet resultatløse, idet Flertallet ansaa det for afgørende nødvendigt, at der blev skaffet Arbejde i Stedet for Understøttelse, særlig til langvarigt arbejdsløse, for hvem Understøttelsen i det lange Løb i højeste Grad var utilstrækkelig til at opretholde et hæderligt Eksistensminimum. Der var fra Flertallets Side gjort en Række Forsøg paa at komme Mindretallene i Møde, saaledes ved en anden Formulering af Bestemmelserne vedrørende *Lønvilkaarene*, hvor Flertallet havde foreslaaet at anvende den Ordlyd, som man var blevet enig om i Socialministeriets Arbejdsudvalg (nemlig samme Ordlyd som i Lovforslaget om ændrede Regler vedrørende Nødhjælpsarbejder [se Side 394]). Dernæst havde Flertallet ønsket *Arbejdstiden* fastsat saaledes, at der paa den ene Side blev Anvendelse for de flest mulige Arbejdere ved det igangsatte Arbejde, men at den ugentlige Fortjeneste paa den anden Side blev væsentlig højere end den Understøttelse, vedkommende